

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

ОТ

Министерския съвет на Република България

ПО

конституционно дело № 13 за 2010 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛЮ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение на Конституционния съд от 15 юни 2010 г. Министерският съвет е конституиран като заинтересувана страна по конституционно дело № 13 за 2010 г. Със същото определение Конституционният съд е допуснал за разглеждане по същество искането на 52 народни представители за установяване на противоконституционност на чл. 1, ал. 3, чл. 2, ал. 1, т. 2, чл. 4, ал. 3, чл. 5, ал. 3, чл. 10, ал. 2, чл. 12, чл. 15, ал. 2, чл. 17 -18, чл. 24-30, чл. 34, чл. 35, ал. 1, т. 2 и ал. 4, - 36 и на § 2- 3, § 7, § 9, ал. 1, изречение второ и ал. 2, § 10 и § 11 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за развитието на академичния състав в Република България (ДВ, бр. 38 от 2010 г.).

В искането на народните представители се излагат различни съображения поотделно за всяка една от атакуваните разпоредби на Закона за развитието на академичния състав (ЗРАСРБ), като твърденията за тяхната

противоконституционност се основават съответно на чл. 3, чл. 4, ал. 1, чл. 6, чл. 8, чл. 48, чл. 53, ал. 4 и 6, чл. 56, чл. 60, ал. 1, чл. 84, т. 1, чл. 117, ал. 1, чл. 120, ал. 2 и чл. 125 от основния закон.

Считаме, че с оглед посочените по-долу съображения искането за установяване на противоконституционност е необосновано и неоснователно. Същевременно не изразяваме становище по конституционността на чл. 27, ал. 4, изречение второ, чл. 34, ал. 5 и 6, чл. 35, ал. 1, т. 2 и ал. 4 във връзка с чл. 34, ал. 5, както и на § 3 от Преходните и заключителните разпоредби на ЗРАСРБ предвид внесения от нас в Народното събрание проект на Закон за изменение и допълнение на Закона за развитието на академичния състав в Република България (Решение № 466 на Министерския съвет от 2010 г.), предвиждащ изменения или отмяна на тези разпоредби.

1. Относно твърдението, че с чл. 1, ал. 3, чл. 4, ал. 3, § 2, § 9, ал. 1, изречение второ и ал. 2 и § 10 от ЗРАСРБ се делегират законодателни правомощия в противоречие на чл. 84, ал. 1 от Конституцията и се нарушават прокламираните от нея в чл. 4, ал. 1 и чл. 6 основни принципи на правовата държава и на равенството пред закона.

Атакуваните разпоредби предвиждат приемане на подзаконови нормативни актове на Министерския съвет - Правилник за прилагане на Закона за развитието на академичния състав в Република България и Правилник за дейността на Арбитражния съвет, както и на правилник за условията и реда за придобиване на научни степени и академични длъжности, приет съответно от компетентните органи на всяко едно висше училище или научна организация.

Както се посочва в искането, недопустимо е с оглед на конституционната разпоредба на чл. 84, т. 1 Народното събрание да прехвърля свои законодателни правомощия на други органи. От конституционна гледна точка е безспорно, че основни, първични обществени отношения могат и трябва да бъдат уредени само в закон, като по този начин се гарантира равнопоставеност и се установят гаранции за юридическо равенство - чл. 6 на основния закон. За да обосноват своята теза за противоречие с тези конституционни разпоредби, народните представители излагат в искането си следните твърдения:

- голям брой (над 60) правилници, които ще следва да приемат Министерският съвет и съответните висши училища и научни организации в изпълнение на атакуваните законови разпоредби; -

- съдържаща се в атакуваните законови разпоредби неяснота относно предмета на уредба на правилниците;

- делегиране на законодателни правомощия, защото „липсват дори минимални изисквания за придобиване на научни степени и за заемане на академични длъжности“ в ЗРАСРБ;

- възможност за дерогиране на законови разпоредби чрез правилниците на висшите училища и научните организации.

Считаме, че застъпените в искането твърдения са неточни и неверни, поради което те не могат да обосноват противоречие на атакуваните разпоредби с чл. 4, ал. 1, чл. 6 и чл. 84, т. 1 от Конституцията:

Сам по себе си броят на актовете, за които е предвидено в даден закон да бъдат издадени въз основа и в изпълнение на него, не е аргумент за противоконституционност на законовите разпоредби, още повече че ЗРАСРБ предвижда не над 60, а само два подзаконови нормативни акта на правителството и един правилник, с който всяко едно от съществуващите над 50 висши училища в Република България ще уреди конкретните условия и ред за придобиване на научни степени и за заемане на академични длъжности в него. Преценката за конституционосъобразността на оспорените законови разпоредби следва да бъде единствено с оглед на уредбата, която се възлага чрез тях да бъде приета от друг орган - дали тази уредба е в рамките на конституционно предвидената компетентност на Министерския съвет в сферата на изпълнителната власт, съответно на прогласената в основния закон академична автономия на висшите училища.

Конституционно установена е не само компетентността на Народното събрание да приема, изменя, допълва и отменя законите. Конституционно установена е и компетентността на висшия орган на изпълнителната власт - Министерския съвет, въз основа и в изпълнение на законите да приема с постановления правилници - чл. 114 от Конституцията. Това конституционно правомощие на правителството се отнася както за правилниците, които са за прилагане на закон в неговата цялост, така и за тези, с които се уреждат организацията и вътрешният ред на дейност на държавен орган (чл. 7 от Закона за нормативните актове). Безспорно такъв орган е и Арбитражният съвет към Националната агенция за оценяване и акредитация (чл. 11, ал. 1 от Закона за висшето образование).

Конституционната разпоредба на чл. 53, ал. 4 признава академичната автономия на висшите училища. В съответствие с нея Законът за висшето образование установява правото на всяко висше училище на собствен правилник, в който да уреди своето устройство и дейност (чл. 21, ал. 1, т. 2). В рамките на същата конституционно прокламирана академична автономия новоприетият ЗРАСРБ предвижда приемането на собствен правилник относно условията и реда за

придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности съответно от компетентните органи на всяко едно висше училище. Това право на висшите училища е установено с атакуваните разпоредби изцяло в съответствие с чл. 53, ал. 4 от Конституцията, защото тяхната академична автономия намира израз и в самостоятелното определяне на академичния състав, както и на условията за приемане и подготовката на специалисти в образователна и научна степен "доктор" по научни специалности (чл. 21, ал. 1, т. 1 и 10, буква „б" от Закона за висшето образование).

Застъпените в искането твърдения, че оспорените разпоредби неясно определят предмета на правилниците, както и че в закона няма уредба относно изискванията за придобиване на научни степени и за заемане на академични длъжности", също не намират подкрепа с оглед съдържанието на ЗРАСРБ.

Със ЗРАСРБ законодателят е създал първичната уредба на обществените отношения, свързани с придобиването на научните степени и със заемането на академичните длъжности. Именно това е материята, около която е фокусирана цялостната уредба на законовия акт (чл. 1, ал. 1). Изискванията, както и процедурите са съответно предвидени в глава втора - за придобиването на научните степени „доктор" и „доктор на науките", и в глава трета - за заемането на академичните длъжности „асистент", „главен асистент", „доцент" и „професор". Така например законът изисква от кандидата за научна степен „доктор" придобита образователно-квалификационна степен „магистър", обучение по докторска програма и защита на дисертационен труд, а съответно от висшето училище или научната организация - и акредитация за обучение в тази степен - чл. 5, чл. 6 и чл. 8.

В § 9, ал. 2 законодателят е предвидил Министерският съвет да приеме правилник за прилагане на закона, като е очертал в съответствие с чл. 114 на Конституцията и предмета на този подзаконов акт - единните държавни изисквания, които по смисъла на чл. 1, ал. 3 са конкретните условия и ред за придобиване на научни степени и за заемане на академични длъжности, а също и процедурите за прием и обучение на докторанти и нормите за преподавателска натовареност при откриване на конкурси за академичните длъжности „доцент" и „професор". Съгласно изричното препращане в § 9, ал. 2, изречение второ към чл. 1, ал. 3 с правилника за прилагане на закона няма да се регламентират първично единни държавни изисквания, а ще се уредят единствено конкретни условия и ред като задължителна за всички висши училища и научни организации уредба относно придобиването на научните степени и заемането на академични длъжности в тях.

С атакуваните разпоредби са ясно очертани въпросите, които Министерският съвет да регламентира във възложения му от закона нормативен акт, те могат да бъдат само конкретни условия и ред в рамките на първичната законова уредба относно придобиването на научните степени и заемането на академичните длъжности и доколкото това е изцяло материята - предмет на закона, подзаконовият акт по неговото прилагане е правилник съгласно изискванията на Закона за нормативните актове.

В оспорените с искането чл. 1, ал. 3 и § 10 е предвидено висшите училища и научните организации в едномесечен срок от влизането в сила на правилника за прилагане на закона да приемат правилници, с които да уредят конкретните условия и ред за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности. Съответно в чл. 4, ал. 3 и § 2 са посочени отделни въпроси, свързани с процедурите, които следва или могат да бъдат уредени в правилниците. По отношение и на тези разпоредби е неоснователна тезата на вносителите на искането, че Народното събрание е извършило недопустимо от конституционноправна гледна точка делегиране на свои законодателни правомощия към други органи, които дори не са и държавни органи. От една страна правото на всяко висше училище на собствен правилник относно условията и реда за придобиването на научните степени и заемането на академичните длъжности в него е предвидено изцяло в съответствие с прокламираната в чл. 53, ал. 4 от Конституцията академична автономия и затова не съставлява делегирано законодателно правомощие. От друга страна ЗРАСРБ с ал. 3 на чл. 1 предоставя на висшите училища и научните организации правото на собствена уредба при спазването на установените в закона и конкретизирани в правилника за неговото прилагане единни държавни изисквания относно придобиването на научните степени и заемането на академични длъжности. Така чрез законовата и подзаконовата рамка на единните държавни изисквания се преодолява опасността от съществени различия между правилниците на отделните висши училища и научни организации, с което и в съответствие с конституционните принципи на правовата държава и на равенството пред закона са създадени гаранции за равнопоставеност и постигане на юридическо равенство на участващите в процедурите по придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности.

Невярно е и твърдението, че с § 2 се изключва прилагането на законови разпоредби чрез правилниците на висшите училища и научните организации. Атакуваната разпоредба създава единствено правната възможност за висшите училища като израз на предоставената им академична автономия и в интерес на по-високото качество на провежданите от тях процедури да предвидят по-голяма от

законоустановената численост на научните журита при спазване на законовите изисквания относно техния структурен състав.

2. Относно твърдението, че чл. 30 и чл. 34 противоречат на конституционните принципи на правовата държава и за разделението на властите, както и на чл. 53, ал. 6 на основния закон, тъй като предоставят на министъра на образованието, младежта и науката контролни функции по спазване на установени с подзаконов акт единни държавни изисквания

Атакуваните членове са част от разпоредбите, включени в глава четвърта - Контрол, на ЗРАСРБ. В тази глава са уредени два вида административен контрол върху процедурите за придобиване на научни степени и за заемане на академични длъжности: предварителен контрол за откритите и недовършени процедури, възложен на министъра на образованието, младежта и науката, и последващ контрол за приключили процедури пред Арбитражния съвет към Националната агенция за оценяване и акредитация. Независимо от формулировката на ал. 1 на чл. 30 контролът и от двата вида е изрично ограничен единствено до процедурни нарушения - чл. 30, ал. 2 и чл. 32, ал. 1, като редът за присъждане на научни степени и за заемане на академични длъжности е законово установен: съответно в глава втора - за придобиване на научните степени „доктор“ и „доктор на науките“, и в глава трета - за заемането на академичните длъжности „асистент“, „главен асистент“, „доцент“ и „професор“. В този смисъл е необоснована съдържащата се в искането теза, че възложеният със закона на министъра на образованието, младежта и науката контрол няма да се основава на закон, а на подзаконов акт. Обстоятелството, че процедурите по придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности ще бъдат детайлизирани (при задължителното спазване на законовите положения за тях) в правилника по прилагане на закона съгласно § 9, ал. 2, изречение второ във връзка с чл. 1, ал. 3, не определя този контрол като неосноваващ се на закона и не дава основание за твърдение, че той е предвиден в нарушение на конституционните принципи на правовата държава и за разделението на властите.

Неоснователни са и твърденията на вносителите, че ЗРАСРБ в частта на атакуваните разпоредби е отстъпление на държавата от конституционното ѝ задължение за контрол върху подбора на научните кадри и тяхното развитие, с което се обосновава противоречието с чл. 53, ал. 6, изречение второ на основния закон.

Всъщност както атакуваните разпоредби, така и цялата глава четвърта на закона установяват допълнителни възможности за контрол от страна на органите на изпълнителната власт именно в съответствие с конституционно предвиденото

задължение на държавата да упражнява контрол върху всички видове и степени училища. Този допълващ административен контрол не изключва контролните правомощия, установени в специалните закони, уреждащи дейността на висшите училища, нито пък е пречка за осъществяване на контрол за законност от страна на органите на съдебната власт върху актовете и действията на органите на висшето училище или научната организация.

Необходимо е да се има предвид, че предвиденият в ЗРАСРБ контрол от страна на органите на изпълнителната власт по отношение на подбора на кадрите и тяхното развитие във висшите училища следва да е в границите на прокламираната от Конституцията академична автономия, което се изразява и в правото на самостоятелно определяне на академичния състав (чл. 21, ал. 1 , т. 3 от Закона за висшето образование).

3. Относно твърдението, че чл. 5, ал. 3 противоречи на конституционния принцип на правата държава, както и на чл. 53, ал. 6 от Конституцията, защото предвижда, че признаването на придобитите в чужбина научни степени се извършва не от държавен орган, а от висшите училища и научните организации

Поначало конституционното задължение за държавата да упражнява контрол върху всички видове и степени училища е установено в чл. 53, ал. 6 на основния закон по отношение на училища, създадени на територията на Република България и осъществяващи дейност, посредством която българските граждани упражняват правото си на образование. Конституцията на Република България не може и не възлага задължение на български държавни органи за контрол върху образователни институции в чужбина, в това число върху придобитите в тях образователни и/или научни степени.

Съгласно атакуваната разпоредба придобитите в чужбина научни степени се признават от висшите училища и научните организации при условия и по ред, определени с правилниците им, но в съответствие с нормативните актове и международните договори, по които Република България е страна. Следва да се отбележи, че такъв нормативен акт, обвързващ предоставената с чл. 5, ал. 3 компетентност на висшите училища и научните организации да признават придобитата в чужбина образователна и научна степен „доктор“ е и Законът за висшето образование, предвиждащ в чл. 9, ал. 3, т. 9 Министерският съвет да утвърждава държавните изисквания за признаване на придобито в чуждестранни висши училища висше образование с професионална квалификация.

В искането се съдържа и твърдение за противоречие на атакуваната разпоредба с Директива 2005/36/ЕО на Европейския парламент и на съвета относно

признаването на професионалните квалификации, което също е неоснователно, защото тази директива не регламентира обществените отношения, свързани с придобиването на научни степени, а само професионални квалификации, свързани с упражняването на професия. Директивата е изцяло въведена в националното законодателство със Закона за признаване на професионални квалификации (§ 5).

4. Относно твърдението за противоконституционност на § 11, защото не съдържа уредба относно начина на формиране на Националната листа на членовете и арбитрите и с това застрашава прогласената в чл. 53, ал. 4 на основния закон академична автономия

За да аргументират това свое твърдение за противоконституционност, вносителите на искането се основават единствено на § 11, който е част от Преходните и заключителните разпоредби на закона. С оглед изискванията за правна систематизация обаче уредбата относно структурата и начина на формиране на Националната листа на членовете и арбитрите се съдържа в друга законова разпоредба - чл. 4, ал. 2.

Разпоредбата на чл. 4, ал. 2 не накърнява, а създава гаранции за академичната автономия на висшите училища, предвиждайки Националната листа на членовете и арбитрите да се формира въз основа на техните предложения. Предложените от висшите училища български граждани - хабилитирани лица, и чуждестранни учени следва задължително да бъдат включени в листата, защото както с чл. 4, ал. 2, така и с § 11 не се предоставя каквото и да е право на преценка на Националната агенция за оценяване и акредитация в тази насока.

5. Относно твърдението, че чл. 15, ал. 2 противоречи на конституционния принцип на равенството пред закона, изисквайки академичните длъжности да се заемат при условията на основен трудов договор, както и относно твърдението за допуснати вътрешни противоречия в ЗРАСРБ, което е нарушение на конституционния принцип на правовата държава

Считаме, че изложеното в искането виждане за противоконституционност на чл. 15, ал. 2 е неоснователно, защото то се основава единствено на разпоредбите на ЗРАСРБ и не съобразява в цялост приложимото законодателство относно постъпването на преподаватели и учени на работа във висшите училища и научните организации.

Смисълът на чл. 15, ал. 2 е да създаде гаранции за стабилитет на трудовите правоотношения с тези преподаватели и учени, които са заели академична длъжност при условията и по реда на ЗРАСРБ. По смисъла на § 4д, т. 1 от Закона за висшето образование „основен трудов договор“ е трудовият договор, сключен на основание чл. 67, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда. Извън тази правна възможност за

заемане на академична длъжност при условията и по реда на ЗРАСРБ във връзка с чл. 48, чл. 50, чл. 53 и чл. 54 от Закона за висшето образование преподаватели и учени могат да бъдат привлечени във висшите училища и научните организации за полагане на допълнителен труд или за работа на хонорар, като това е предвидено в чл. 52 на Закона за висшето образование - действаща разпоредба на специалния закон, която не е отменена във връзка с приемането на ЗРАСРБ.

Считаме, че не съществуват и вътрешни противоречия между чл. 15, ал. 2, от една страна, и от друга чл. 17, чл. 18, ал. 3, чл. 24, ал. 2 и чл. 29, както и че няма противоречие на уредбата в ЗРАСРБ с Кодекса на труда.

Действително, както се посочва и в искането, трудовият договор, конкурсът и изборът са различни основания за възникване на трудовите правоотношения съгласно Кодекса на труда, но този общ закон се прилага, доколкото друго не е предвидено в специалния закон, в случая - ЗРАСРБ и Закона за висшето образование (чл. 48, ал. 3, чл. 54 и чл. 59, който предвижда, че Кодексът на труда ще се прилага само за неуредените в тези разпоредби въпроси).

ЗРАСРБ установява в чл. 15, ал. 2 общо правило, чрез което гарантира стабилитет на трудовите правоотношения с преподавателите и учените на академична длъжност, заета чрез конкурс и избор при условията и по реда на този закон. Изцяло в съответствие с това общо правило са разпоредбите на чл. 18, ал. 3, чл. 24, ал. 2 и чл. 29. Същевременно законът урежда длъжността „асистент“ като изключение от общия принцип, че академична длъжност може да се заема от лице, притежаващо научна степен „доктор“, и не изисква назначаването на нея да се предхожда от конкурс и избор. Това е основанието и за изключението заемането само на тази длъжност да бъде обвързано с определен срок, в който асистентът да подготви докторска дисертация. Едва след успешната ѝ защита той може да кандидатства за заемане на другите академични длъжности чрез конкурс и избор при условията и по реда на ЗРАСРБ.

6. Относно твърдението за противоконституционност на чл. 10, ал. 2 и чл. 27, ал. 1, изискващи рецензиите, становищата и другите материали в процедурите по придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности да бъдат публикувани и на английски език

В искането се поддържа, че атакуваните разпоредби противоречат на чл. 3 от Конституцията, съгласно който официалният език в републиката е българският. Това твърдение е неоснователно, защото както чл. 10, ал. 2, така и чл. 27, ал. 1 съобразяват конституционната норма на чл. 3, предвиждайки рецензиите, становищата и другите материали в процедурите по придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности да бъдат публикувани на български език. В

атакуваните разпоредби публикуването и на английски език е въведено като допълнително изискване при спазване на чл. 3 на основния закон. Конституционни норми не само не лимитират използването в републиката на друг - чужд език, наред с българския, но и не уреждат изрично случаите, в които се използва единствено официалният български език. Напротив, Конституцията с чл. 36, ал. 3 предоставя на законодателя правото да определи тези хипотези (Решение № 21 от 1996 г. по конст. дело № 19/96 г.). В рамките на конституционно дадената му възможност за преценка законодателят при постановяване на разпоредбата на 10, ал. 2 и чл. 27, ал. 1 не е упражнил своето право да изисква използване само на официалния български език при публикуването на рецензиите, становищата и другите материали в процедурите по придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности.

7. Относно твърдението, че чл. 18, ал. 2 и чл. 24 - 29 противоречат на конституционния принцип на равенството пред закона

Съгласно чл. 18 академичната длъжност „главен асистент“ се заема само от лица с научна степен „доктор“ в съответната научна област, но в медицинските университети или факултети и университетските болници, във висшите училища по изкуства и спорт или факултети, във военните висши училища, както и във висшите училища на Министерството на вътрешните работи тя може да се заема и от лице без придобита степен, когато това е предвидено в правилника на съответното висше училище. В искането се поддържа, че предвидената в ал. 2 на чл. 18 правна възможност лица без придобита научна степен „доктор“ да заемат академичната длъжност „главен асистент“, когато тя е в определени области - медицина, военно дело, национална сигурност, изкуство или спорт, необосновано създава привилегии, с което нарушава конституционния принцип за равнопоставеност и еднакво третиране.

Считаме това твърдение за неоснователно, защото както посочва Конституционният съд в Решение № 9 от 2010 г. по конст. дело № 4/ 2010 г. „не е нарушено изискването за равно третиране, доколкото то предполага еднакво третиране към еднаквите случаи и различно третиране към различните“. От една страна в обхвата на законното изключване по чл. 18, ал. 2 попадат ясно очертани с оглед на тяхната специализация висши училища или техни основни звена, осигуряващи обучение по професии, които предпоставят не само научна, но и висока професионална квалификация на академичния състав. От друга страна законната разпоредба осигурява еднакво третиране на еднаквите случаи чрез нормиране в закона и правилника на съответното висше училище, важащо за всички

участници в конкретната процедура по заемане на академичната длъжност „главен асистент“.

Застъпеното твърдение, че разпоредбите на чл. 24 - 29 противоречат на чл. 6 от Конституцията, се основава на тезата, че с тях се създава възможност да се заеме академичната длъжност „професор“ от лице, което не е извървяло нормалния път на своето научно развитие, но в искането не се съдържа каквато и да обосновка на това виждане на вносителите.

Действително едно от изискванията при заемането и на двете академични длъжности - „доцент“ и „професор“, съвпада - изискването лицето да е с придобита научна степен „доктор“, но това не е основание да се твърди, че е създадена възможност да се заеме академичната длъжност „професор“ от лице, което не е извървяло нормалния път на своето научно развитие. Ако под „нормален път“ на научно развитие вносителите на искането разбират задължително придобита научна степен „доктор“ като предпоставка за придобиването на научната степен „доктор на науките“, то позитивното право - чл. 12, ал. 1 от ЗРАСРБ, не предявява такова условие. Същевременно законът провежда ясно разграничение с оглед на останалите изисквания за заемането на академичните длъжности „доцент“ и „професор“, като съответно кандидатите за длъжността „доцент“ съгласно чл. 26, ал. 1 „представят документи и трудове, изследвания и творчески постижения след защита на докторска дисертация, както и авторска справка на научните приноси на трудовете и цитиранията“, а кандидатите за длъжността „професор“ съгласно чл. 29, ал. 1 - „оригинални научноизследователски трудове, публикации, изобретения, ръководство на докторанти и други научни и научно-приложни разработки или творчески постижения, оценени в съвкупност“.

8. Относно твърдението, че с въвеждането на научната степен „доктор на науките“, без тя да има отношение към заемането на академичните длъжности, се нарушават прокламираните в чл. 4, ал. 1 и чл. 6 на Конституцията основни принципи на правовата държава и на равенството пред закона

В искането не се поддържа противоконституционност на конкретни законови разпоредби с конституционните принципи на правовата държава и на равенството пред закона, а за празнота в законовата уредба, която не предвижда придобитата научна степен „доктор на науките“ да е предпоставка при заемането на която и да е от академичните длъжности. Предвид на това твърдението за противоконституционност е неоснователно, защото само Народното събрание може да допълва законите съгласно чл. 84, т. 1 на основния закон.

9. Относно твърдението за противоречие на § 7 с конституционния принцип на правовата държава, и по-специално - на принципа на правната сигурност като негов елемент, защото чрез предвидената в законовата разпоредба замяна на научните звания с академични длъжности се променя и придобитият правен статус на лицата, които ги заемат

Считаме, че застъпеното в искането виждане за противоконституционност на § 7 е необосновано, защото от една страна замяната на вече несъществуващи с оглед отмяната на Закона за научните степени и научните звания научни звания с предвидените в новоприетия ЗРАСРБ академични длъжности цели именно да запази придобит въз основа на отменения закон правен статус. За всяко научно звание при тази замяна са стриктно отчетени изискванията за заемане на академичната длъжност съгласно новия закон, към която то се привежда. От друга страна ЗРАСРБ съхранява изцяло придобития правен статус на лицата, заемащи длъжност във висшите училища и научните организации въз основа на придобитото при условията на отменения закон научно звание, като предвижда съответно в § 5, ал. 3 лицата, придобили научни степени и звания при условията и по реда на отменения Закон за научните степени и научните звания, да ги запазят и след като престанат да заемат научни или академични длъжности, и в § 7, ал. 3 лицата по ал. 1 и 2 да запазят трудовите си правоотношения със съответното висше училище или научна организация, а лицата по ал. 2, т. 1 след придобиване на научна степен „доктор“ да заемат длъжността „главен асистент“ без конкурс.”

По посочените съображения считаме, че искането за обявяване на противоконституционност на оспорените с него разпоредби на Закона за развитието на академичния състав в Република България (ДВ, бр. 38 от 2010 г.) е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Бойко Борисов)
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
СЪВЕТ